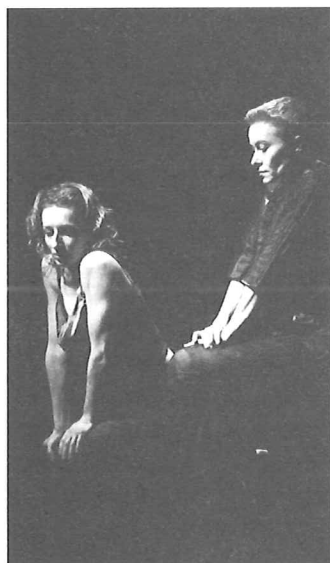

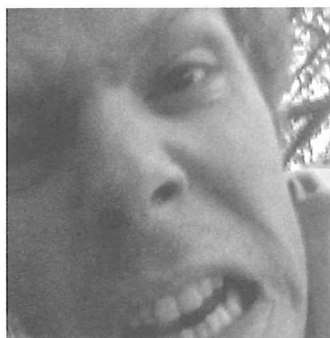
It's a kind of magic KAREN ELIOT
foto Karen Eliot

Walk Cat, Walk! TRANSITEATRET
foto Lise Helén Shrede

Forma Interrogativa MAGDA REITER

But, what's it all about? OLE MADVS VELVE
foto Ole Mads Velve

log aanvaardbaar maakt. Maar anderzijds maakt de voorstelling ook een meedogenloze analyse van de oppervlakkige debatcultuur, waarbinnen de bestaansredenen van de kunst gereduceerd wordt tot de vierkante meter gecultiveerde potgrond van onze eigenste *secret garden*. Het artistieke proces valt op dat moment samen met een aller-individueelste autobiografische ontboezeming. Waardoor de opdringerige Hollywood-retoriek op prikkelende wijze samenvalt met een verleidelijk authenticiteitsdiscours van de hedendaagse kunstenaar. Door het inventieve gebruik van uiteenlopende commerciële formats en haast magisch aandoende tussenscènes is *Walk Cat, Walk!* zowel een theateraal spitsvondige, als analytisch scherpe voorstelling geworden.

Erg intrigerend was ook *Forma Interrogativa*, een choreografie die Magda Reiter samen met de Sloveense voormalige prima ballerina Mateja Rebolj creëerde. Beide danseressen zoeken elk vanuit hun eigen achtergrond naar hun plaats op het gedeelde podium. Hun samenspel verloopt aanvankelijk onwillig en ongemakkelijk. De twee danseressen staan naast elkaar op het voorpodium, onwennig schuifend, hun landerigheid slechts hier en daar doorbroken door een abrupte uithaal. Een beweging die nog geen beweging mag heten. Doorheen de voorstelling ontwikkelt hun aanvankelijke ongemakkelijkheid zich tot een veld van polaire wrijvingen. Rust botst op onrust, afwijzing op aantrekking.

Tegelijkertijd wordt er door de uitdrukkelijke belichting een bijna etherisch dromerige atmosfeer gecreëerd, waarin een onvoltooid verhaal in stukken en brokken vorm krijgt. De theateraal gerichte spots toveren een onregelmatig cirkelpatroon op de dansvloer. De samenhang is onduidelijk. Net als het verhaal dat als dagboekfragmenten opklinkt. Het gaat over een

meisje, maar meer komen we over haar niet te weten. Iemand moet haar bereiken, maar we weten niet waarom. Het gaat ook over een slechte man, een moordenaar. De tekst vertoont de logica van een nachtmerrie, een droom die telkens weer op zijn eigen beginpunt terugplooiert. De fragmenten sluiten nergens op elkaar aan tot een overzichtelijk geheel. De stukken tekst duiken op als ijsschotsen in het water, onvoorspelbaar en slechts gedeeltelijk zichtbaar.

Ook de dans lijkt meer te verbergen dan hij toont. In een occasionele solo kunnen de danseressen zich wel vinden, maar samen blijft het behelpen; ze lijken verloren te lopen in het tussenveld van vragen die hen van elkaar scheiden. Twee danseressen met een verschillende achtergrond, van een andere leeftijd, met uiteenlopende levenshoudingen. Hun gelijktijdige aanwezigheid op het podium roept meer vragen op dan ze er beantwoordt. Vragen over identiteit, over wat elk van hen eigen is. En waar die eigenheid zich dan precies situeert. De dans die zich vanuit dit uitgangspunt ontwikkelt, is dan ook aarzelend, balancerend tussen terughoudendheid en overgave, tussen een solistische opstelling en een moeizaam zoeken naar enkele minuten van unisono.

Forma Interrogativa zoekt naar een vorm waarin de vraag zich uitdrukkelijk aanwezig stelt. Een vorm dus, waarin dans nooit tot ont-plooiing komt, maar altijd blijft hangen in de aarzeling voor de aanzet. Daardoor is het een erg weerbarstige voorstelling geworden, die zowel intrigeert als afstoot. De toeschouwer komt terecht in een dubbelzinnige situatie waarin hem tegelijkertijd iets wordt aange-reikt én ontnomen. Het is een gemis, waar hij zich zelf een weg uit moet zoeken. Net als in een droom die vroegtijdig tot een einde komt, en waarvan je zelf in je half-slaap halsstarrig probeert de eindjes aan mekaar te knopen.

Theatrale topper van het festival was ongetwijfeld de Noor Ole Mads Velve met zijn stuwende monoloog *But, what's it all about?*. Ook Velve duikt onder in de chaos van een ongeregelde wereld. Hij vertelt een haast mythisch verhaal over een man die zich, om aan de veelheid die hem omringt te ontsnappen, een televisietoestel aanschaft, omdat 'TV captures the chaos in its unfolding'. Aanvankelijk opgebouwd als een hypnotiserende trailer, worden de woorden op het scherm één voor één in razend tempo op ons afgevuurd. De man duikt onder in de beelden, ziet de hele werkelijkheid in al haar kaleidoscopische verschijningen, van Nietzsche en Freud, over Tarkovski, Britney Spears en Sneeuwwitje, tot Milton en Donald Duck. Hij beheerst de chaos door de veelheid toe te laten. Hij is overgeleverd aan zijn televisie, als een verslaafde aan zijn drug. Tot vele jaren later de man tegenover zijn zontje staat, die hem vraagt 'But, what is it all about?'

Ole Mads Velve schreef een ijzersterke monoloog die als een pletwals betekenissen, stromingen, historische situeringen en commerciële erotica herleidt tot de complete onmogelijkheid tot onderscheid die uit de veelheid aan keuzes ontstaat. De man die op de vraag van zijn zoon alleen maar eindeloze associatieve ketens kan verzinnen, oneindige opsommingen van wat gelijkend is en tegelijkertijd totaal tegengesteld, creëert een pornografische opeenstapeling van feiten en beelden, een orgie van informatie. Het is een wereldbeeld waarin het eigen leven niet langer te onderscheiden is van de fictieve Hoop van een ziekenhuisserie. Waarin de taal elke betekenisvolle hiërarchie is ontnomen. De vraag van de zoon naar een significant uitgangspunt, van waaruit hij kan kijken naar wat hem beheerst en omringt, blijkt utopisch. Omdat er buiten het televisiebeeld niets bestaat en het beeld de hele werkelijkheid overkoepelt.